

[Økonomiministeren.]

og hensigter, og dog overrasker det mig, at det ærede medlem herefter har mod til i aften at sige, at det er andre, der i disse år har gravet dybe skel. Jeg er overbevist om, at ikke ret mange vil finde det uberetiget, at jeg inden denne regeringsperiodes udløb har konfronteret det ærede medlem med de kendsgerninger, som det ærede medlem i de sidste tre år har forsynet sig så groft imod.

Jeg har intet at tilføje til den redegørelse, jeg i går fremsatte for det høje folketing, og vi har hørt, at det ærede medlem ikke i aften har kunnet ændre en tøddel heri.

Minister Viggo Starcke: Jeg må beklage, hvis jeg i min korte tale i går har forsømt noget, nemlig at omtale det konservative folkeparti, og jeg forstår, at dette har såret det ærede medlem hr. Weikop og fremkaldt temmelig ukontrollerede reaktioner fra det ærede medlem.

Jeg skal ikke kommentere de udtryk, han har brugt i går, men kun det, som var det centrale i, hvad han sagde, nemlig retsforbundets forhold til toldlovens revision. Jeg vil gerne bede det ærede medlem hr. Weikop prøve at overveje — som en lille forstandsvøvelse: hvordan var toldloven egentlig blevet, hvis retsforbundet ikke havde været medlem af regeringen? Hvordan var toldloven blevet, hvis det konservative folkeparti havde været et frihandelsvenligt parti?

Det ærede medlem hr. Poul Møller spurgte mig, om jeg ville redegøre for, hvad min andel havde været i lovgivningens tilblivelse. (*Afbrydelse:* Erik Eriksen!). Undskyld, så har jeg forvekslet de to partier, det kan man jo let gøre i dag. Jeg skal sige dette, at inden for en regering, også inden for en trepartiregering, opstår der et team-arbejde, et samarbejde, hvor hver yder sin kvota til det samlede. Men forudsætningen for, at en regering dannes, er et andet problem, og det er jeg så ubeskedent at pege på: at jeg har en vis andel i, at denne regering blev dannet. Jeg pegede allerede i min radiotale i 1945 på denne mulighed. Efter valget i 1947 var der realitetsforhandlinger om dannelsen af en trepartiregering mellem de tre nuværende regeringspartier. Jeg kan oplyse, at der var også realitetsforhandlinger

om at danne en trepartiregering bestående af venstre, de konservative og retsforbundet. Disse to berømte oppositionspartier havde dengang intet imod at danne en trekantregering, når bare de selv var de to af kanterne. De havde heller ikke noget imod at danne regering sammen med retsforbundet, når bare de måtte have lov at bestemme, hvad der skulle ske.

Efter valget i 1950 spillede retsforbundet også en vis rolle ved at pege på muligheden af, at der dannedes en grundskyldsregering. Det stod bl. a. som kæmpeoverskrift i Jyllandsposten, at retsforbundet stillede sit valggrundlag som betingelse for dannelsen af en grundskyldsregering. I 1953, da det ærede medlem hr. Erik Eriksen var statsminister for den venstre-konservative regering, pegede jeg i radioen på den kendsgerning, at der i folketinget var flertal for fremskridt på jordpolitikens område, og at dette flertal bestod af socialdemokratiet, det radikale venstre og retsforbundet, og så sagde jeg til den daværende højtærede statsminister, at hvis venstre ikke ville tage grundskyldsspørgsmålet op, ville andre regeringskonstellationer komme under overvejelse. Dermed var der ment, at hvis venstre ville gå ind i en sådan politik, havde der været visse samarbejdsmuligheder, men at hvis venstre ikke ønskede at føre den linje videre, som var blevet bygget op af tidligere venstrepolitikere gennem et halvt århundrede, ville der ikke være samarbejdsmuligheder mellem retsforbundet og venstre. Det ærede medlem hr. Erik Eriksen kan sikkert huske, at efter valget i 1957, da hans parti var gået 3 mandater frem og retsforbundet også var gået 3 mandater frem, førtes der visse forhandlinger mellem det ærede medlem og repræsentanter for retsforbundet. Jeg er ikke berettiget til at referere indholdet af disse samtaler, men enhver er klar over, at de førte ikke til noget samarbejde.

Når det både fra konservativ og fra venstres side antydes og siges åbenlyst, at alle de store fremskridt, der er sket i dansk økonomi i de sidste 3½ år, udelukkende skyldes konjunkturerne, vil jeg være ærlig og sige, at en regering er ikke en uvildig dommer over sine egne handlinger, men oppositionen er heller ikke nogen uvildig dommer. Hvis man vil have et uvildigt